

maa holde Modehandelen udenfor som sit Sær-
 hverv. Saa synes den almindelige, naturlige Be-
 trægtning dog at være, at hun ogsaa maa være
 myndig og raadig til at stifte Gjæld og træde i
 Forhold til Trediemænd; men det er hun paa in-
 gen Maade berettiget til. Her er altsaa en stor
 Lakune. Manden hæfter alligevel for Gjælden,
 men har ikke Lov til at betale den af Konens
 Midler. Lad os tænke os, at der skal udstedes
 Bøxler, saa skulle de begge udstede dem; thi Konen
 er umyndig. Skal hun imidlertid have Selver-
 hverv, saa bør hun ogsaa have delvis Myndighed,
 men hun kan, som sagt, ikke udstede Bøxler eller
 kontrahere nogen Gjæld paa egen Haand. Her er
 altsaa et Forhold, der i det daglige Liv vil blive
 høist besynderligt. Vægmand vil tænke som saa:
 Hidtil har jeg maattet holde mig til Manden, nu
 har Konen, Modehandlerinden, faaet Raadighed
 over det Hele, og saa maa jeg ogsaa kunne kon-
 trahere med hende og kunne stævne hende, naar
 hun ikke betaler. Men naar han saa kommer til
 en Sagfører, vil denne sige: Det er uheldigt,
 men det tilføder Loven ikke, vi maa holde os til
 Manden. Det er altsaa Spørgsmaal af stor
 praktisk Betydning, man saaledes kaster ud i Livet
 ved en Leilighedslov som denne, og det vil maasse
 afsjæde Processer og det interessante Processer,
 det vil sige interessante for dem, der ikke skulle
 betale dem. — Endelig vil jeg bede erindret en
 Ting, jeg har anført i Betænkningen. Lad Man-
 den og Konen leve saa daarlige sammen, de vilse;
 der er dog Et, de grumme let vilse blive enige
 om, nemlig at narre Kreditorerne. Seg vil ikke
 haabe, at Mange saaledes som Nora vilse sige:
 „Kreditorer, hvem bryder sig om dem, det er jo
 Fremmede!“, men alligevel skal man være varsom
 med, ved en Lov som den foreliggende, at op-
 fordre Egtfællerne til i en snæver Bending at
 narre Kreditorerne. Endelig kommer jeg til Statte-
 spørgsmaalet. Det Spørgsmaal, som vil reise sig
 i alle Kommuner her i Landet, naar denne Lov
 kommer ud, er jo det: Hvorledes skulle vi nu
 sætte alle disse Kvinder med selvstændigt Erhverv
 i Stat? Hovedreglen for Skatteansættelse er jo
 den, at Enhver i Kommunen skal svare Stat af
 sit Erhverv, sin Indtægt eller Formue, og
 denne Lov vil altsaa — for nu blot at tage Rjøben-
 haavn — foranlede en fuldstændig Revolte, idet
 nemlig derefter alle de gifte Kvinder — thi de
 ugifte Kvinder blive jo allerede nu satte i Stat
 — som drive selvstændigt Erhverv, og som hidtil
 ere satte i Stat i Forening med deres Mænd,
 maatte sættes i Stat for sig og ligeledes deres
 Mænd for sig. De mange Kuriositeter, som vilse
 kunne komme ud deraf, skal jeg nu lade ude af
 Betragtning; men jeg vil blot nævne een, idet
 jeg vil spørge: Naar Konen ikke betaler sin Stat,
 hvem skal saa udpantes for Skatten? Konen kan
 jo ikke udpantes, fordi hun er umyndig, og da
 der ingen anden er, som raader over Boet end

Manden, saa skal altsaa Manden udpantes for
 den Stat, som Konen sættes i af hendes selvstæn-
 dige Erhverv. Dette er imidlertid dog en saadan
 Urimelighed, at jeg ikke kan forstaa, hvorledes
 man nu vil lade det gaa. Den ærede Taler her
 bagved (Sessens) omtalte et Lovforslag, som var
 forelagt i Norge angaaende Egtfællers formue-
 rettlige Stilling. Ja, at man derovre har fore-
 lagt et helt Lovforslag angaaende Egtfællers for-
 mueretlige Stilling, kan jeg forstaa, men jeg kan
 ikke forstaa, at man tager en enkelt Paragraf ud
 deraf, og saa vil gjøre den til Lov her. Seg
 skal ikke komme nærmere ind herpaa; men jeg vil
 blot bede erindret, at netop denne Paragraf er
 bleven forkastet baade af Regjeringen og af Stor-
 thinget, og det synes mig derfor, at vi maa være
 meget betænkelige ved at tage den frem og gjøre
 den til Lov her uden en meget nye Overveielse.
 Det ærede Flertal har i sin Betænkning sagt, at
 det væsentligt kan henholde sig til de Udtalelser,
 som ere fremkomne fra den høitærede Justits-
 minister paa Sagens forskjellige Standpunkter.
 Ja, dem vil jeg ogsaa henholde mig til, fordi
 det forekommer mig, at den høitærede Minister
 har stillet sig temmelig indifferent overfor Lov-
 forslaget. Seg vil blot bede erindret, at den
 høitærede Minister jo netop i det andet Thing har
 udtalt, at hele vor Lovgivning angaaende Formue-
 forholdet mellem Egtfæller trængte betydelig til
 Forandringer og Forbedringer, og den høitærede
 Minister ytrede i Forbindelse dermed, at han
 havde været optaget af andre Lovarbejder og
 derfor ikke havde kunnet tage fat paa
 denne Sag, samt at den offentlige Mening
 jo heller ikke havde udtalt sig saa meget
 derom. Nu se vi jo imidlertid, at den offentlige
 Mening er meget stærkt inde paa dette Øbet, og
 det synes mig da, at det vilde være ganske natu-
 ligt, om det ærede Thing netop vilde benytte den
 Leilighed, som dette Lovforslag giver, til at op-
 fordre den høitærede Minister til at tage Sagen
 i sin Helhed under Overveielse og derefter at
 fremkomme med et Lovforslag derom. — Det
 høie Thing vil se, at jeg i Henhold til de Ud-
 talelser, som jeg før fremsatte, har stillet et Under-
 ændringsforslag til Mindretallets (Sessens) Æn-
 dringsforslag om Egtfæpagter. Derefter vil alt-
 saa Stillingen blive den, at Egtfæpagt kan ind-
 gaa af Enhver uden Sanktion og uden Besøftning
 forinden Egtfæskabet, og der kan altsaa ogsaa tages
 tilstrækkelig Hensyn til Ønsker fra Kvindens Side
 om at beholde sit Særerhverv. Dette tror jeg er
 den rette Vej at gaa. Og i Forbindelse dermed
 har jeg heller ikke Noget imod at gaa den Vej
 at sige, at hvor Egtfæskabet faktisk er hævet, alt-
 saa, hvor man egentlig maa sige, at de Momen-
 ter, som give Egtfæskabet dets Betydning, ere
 borte — kan Huskruen beholde sit Selverhverv.
 Derfor man vil gaa denne Vej, saa tror jeg ikke,
 at Lovforslaget vil medføre saadanne Fæver som